

EURÓPA-SIRATÓ

Orosz Istvánnak, Európa művészenek

*Európé, szépséges kisasszony,
emlékszel-e az első nászra?
Bikaszerelmed toroktüzére,
a csatakos ágyék vad szagára,
hogy lepedőt sem terített alád,
ártatlanságod jelét sem látta,
csak döngölt a kakas első szaváig,
és mégsem táncoltatott halálra.*

*A hím isten amint lefordult rólad,
leeresztett, mint parton a tajték.
Csalódtál? Magadban azt remélted,
ereje újabb tangóra tart még?
Ennyi elég volt! – bődült a barom,
felvágta fejét a delelő holdra,
és belebúgta a bús éjszakába:
Európa, ó, jaj, Európa!*

*Európé, a te mohó méhed
háromszor fogant az istenvértől,
de hogy Zeosztól estél teherbe,
ki hinné tanúsítvány nélkül?
Derék fiaidnak a kétes
származást fel senki sem róta,
s te elkezdted magad cicomázni
gótba, reneszánszba, barokkba.*

*Fiaid mindjárt számolni kezdtek,
majd szépségedet tőzsdére dobták.
Ettől rendült a föld meg alattad,
Francia-, Spanyol- és Olaszország.
Szép Fülöp és Őrütl Johanna
álmából kelve is tudván tudta,*

*mily hatalmas a Teremtő árnya,
mily mélységes mély a bűnök kútja.*

*Leckének ez mégis kevés volt,
hisz kerítőid mézes szavára
híres farodat bérbe adtad,
ki tudja, hány ezer éjszakára?
S lásd, a rosszálmú éjszakákért
nem igyekezik a megváltó hajnal,
száz év magányra készülve fekszel
kifosztott lélekkel, zilált hajjal.*

*A gazul széthordott tisztesség
köveiből már nem épül ország,
de a Fehér Bika végbosszúra
készülő lelkét már programozzák.
A Mont Blanc csúcán áll az Isten –
nem lehet messze már az óra,
mely végigbőmből az atmoszférán:
Európa, ó, jaj, Európa!*

